

Μητροπολίτης Σύρου: Σπονδή στη μνήμη Δημήτρη Τσώλη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου

«Οἷηπερ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μέντ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει, ἕαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·»

Ὡσάν των φύλλων ἡ γενιά καὶ των ἀνθρώπων μοιάζει
π' ἄλλα των φύλλων ἄνεμος στο χῶμα τα τινάζει
κι ἄλλα ἀπ' το δάσος το χλωρό την ἀνοιξη πετιούνται,
διαπιστώνει με πίκρα ὁ Ἀχιλλέας στὴν Ἰλιάδα.(Ζ 146-149)

«Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως
ἐξανθήσει· ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει
καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ».

Σαν το χορτάρι εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζωή, σαν το λουλούδι τοῦ ἀγροῦ· ἔτσι
ανθίζει. Μα ἄνεμος πάνω του περνά καὶ δὲν ὑπάρχει πια καὶ οὔτε ποὺ φαίνεται ὁ
τόπος ποὺ βρισκόταν..

Θρηνεῖ ὁ Προφητάνакτας Δαβίδ στὸν 102ο Ψαλμό του, λες καὶ εἶναι

συνεννοημένοι....

Στην κοιλάδα τούτη του κλαυθμώνος οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν συνέχεια, γρήγορα, ασταμάτητα....

Σε μια δραματική σκυταλοδρομία, το τέλος της οποίας συμπίπτει με το τέλος της ιστορίας...

Ερχόμαστε στον κόσμο αυτό, ζούμε, δημιουργούμε, αγωνιζόμαστε, προσπαθούμε, αγαπάμε, μισούμε και φεύγουμε.....

Και σε λίγο, είναι σαν να μην υπήρξαμε, είτε εμείς, είτε οι άνθρωποι που στη ζωή μας συναντήσαμε..

Και αυτή η αίσθηση της ματαιότητας είναι που μας λυγίζει!

Αλλά, δεν ήρθαμε στον κόσμο από το μηδέν, για να επιστρέψουμε στο μηδέν!

Όχι, δεν είμαστε πλασμένοι για την ανυπαρξία!

Είμαστε πλασμένοι για την αθανασία!

Πλασμένοι να ζήσουμε αιώνια στη μνήμη του Θεού και των ανθρώπων..

Γιατί, κακά τα ψέματα «πεθαίνουν μόνο όσοι ξεχνιούνται» !

Γι' αυτό και στους κεκοιμημένους αδελφούς μας ψάλλουμε το «αιωνία η μνήμη»!

Στη ζωή μας συναντάμε πολλούς ανθρώπους, με τους οποίους διασταυρώνονται οι δρόμοι της ζωής και πορευόμεθα μαζί για λίγο ή για πολύ και μετά οι δρόμοι μας χωρίζουν.

Εμείς συνεχίζουμε το δρόμο μας πάνω στη γη και εκείνοι, σαν ανοιξιάτικα χελιδόνια, πετάνε ψηλά, στο γαλάζιο του ουρανού, κοντά στο θρόνο του Θεού!

Και μας μένει αγλύκαντη η πίκρα του αποχωρισμού...

Μας μένει ανεξίτηλη στη σκέψη μας γραμμένη όχι η μνήμη του προσώπου τους, αλλά η ανάμνηση της αγαθής τους προαιρέσεως...

Άνθρωποι αληθινά θεόσταλτοι, που μας δείχνουν πώς και πόσο να

αγαπάμε, πώς και πόσο να προσφέρουμε...

Προικισμένοι με την αρετές της απλότητας, της άδολης καλωσύνης, της ανιδιοτέλειας, του αυθορμητισμού, της ανυπόκριτης αγάπης και της συγκηρυναϊκής διακονίας.

Άνθρωποι ταπεινοί, αλλά γεμάτοι αρετές, που, όμως, δεν φαίνονται...

Όπως τα ευωδιαστά βότανα στα λιβάδια, που δύσκολα διακρίνονται ανάμεσα στα άλλα, λαμπρότερα και ωραιότερα λουλούδια, αλλά που το άρωμά τους απλώνεται μεθυστικό όταν τα κόψει το δρεπάνι του γεωργού, έτσι και στην περίπτωση τους το άρωμα των αρετών τους ξεχύνεται και ευωδιάζει τις ψυχές μας, όταν τους θερίσει το δρεπάνι του θανάτου....

Άνθρωποι, που μας δείχνουν ότι με την αγάπη και το χαμόγελο μπορούμε να νικήσουμε την ανυπαρξία και το θάνατο και να ζήσουμε αιώνια στη μνήμη του Θεού και των ανθρώπων, όπως ο αγαπητός μας φίλος, εκλεκτός συνεργάτης και αφοσιωμένος συνοδοιπόρος μας, Δημήτρης Τσώλης, που τόσο αναπάντεχα και πρόωρα έφυγε σήμερα από κοντά μας!

Η σκέψη και η προσευχή μας είναι δίπλα στην απορφανισμένη οικογένειά του, της οποίας υπήρξε προστάτης και στήριγμα μοναδικό.

Και διάπυρη προς τον Κύριο η ευχή μας να τον έχει αιώνια στη μνήμη Του!

Χριστός Ανέστη και ουδείς επί μνήματος!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

